

Στεφάνη κλέει,
καὶ τομπάκου
ἢ ἄτιν βαφει.

Φέσαις μεγάλας,
μπάμ μπουμ, τρεχάλας,
χοροί, σαντούρια.

Τάχα, τολιά,
νάιναι παληά,
νάιναι καινούρια;

Ὁραία κόρη,
ἔλα, προχώρει,
στάσου καρσί.

Μὲ λάλα χεῖλη
σ' ἐμὰς ὠμίλει,
πὲς μας τίς εἶ;

**Ἔρχεται μὲν Δόξα καὶ παραμιλεῖ
ἔμπρὸς τὸν Περικλέτο καὶ τὸν Φασου-**
[27]

Δ. — Ἐγὼμ' ἐκεῖν' ἢ Δόξα, ποῦ βῆγικ' ἀπὸ Παλάτια
καὶ Ἄνατολης καὶ Ἐυρώπης ἐδάμωσα τὰ μάτια.
Ἐγὼμ' ἐκεῖν' ἢ Δόξα, ποῦ γάνωσα μραλά
μὲ τρόποια πολλά.

Ἐγὼμαι Δόξα πάνυ
καὶ ὕμνος κανεὶς δὲν φθάνει
γιὰ νὰ μὲ τραγουδήσῃ
σ' Ἄνατολὴ καὶ Δύσι.

Κανένας τροβαδοῦρος πρῶτος καὶ τελευταῖος
γιὰ μὲ δὲν βροῖσκει λέξι...
ἔμπρὸς μου ποῦ ν' ἀνθέξῃ
Πίνδαρος καὶ Τυρταῖος;

Κόσμος ἔμπρὸς μου τρέχει
καὶ ἔντρομος θεωρεῖ
τὰ τρομερά μου κάλλη.

Κι' ἐνὶ γὰ χορδαῖς ἄν εἴη
μὰ λύρα δὲν μπορεῖ
ἀξίως νὰ μὲ ψάλῃ.

Τὸ κάλλος μου κυττάει
καὶ κάνετε μετόνοια
ἔμπρὸς τὸν ἀρχαῖο βράχο.

Καὶ διόλου μὴ ρωτᾶτε
τοῦτα μου τὰ στεφάνη
ἢ ποιαις καινάλας τάχα.

Κάνετε τόπο τώρα
σ' ἐμένα τὴν Σιγήρα,
καὶ πάλι νὰ κτυπήσω
καὶ ἔλπιδες νὰ σκορπίσω
σὲ κἀτι παλαβούς,
ἀρρώστους καὶ στραβούς.

Βαρδατε νὰ περάσω,
βαρδατε νὰ διαβῶ,
καὶ δυνατὰ νὰ δρώσω
καὶ εἰς ὄψη ν' ἀνεβῶ.

Ἴσ' ἀπάνω τὸ κεφάλι...
εἶμαι Δόξα σας μεγάλη,
εἶμαι Δόξα περουνή,
Δόξα Νοεμβριανή.

Ἔστασα πολλῶν κεφάλια, γάλασά πολλῶν φωνηαῖς
καὶ καθὼς τὴν Κλυταμνήστρα δεχθῶ χέρια ἔμπα
[μένα ...
δαις τῶν Ρωμηῶν ἢ δόξαις, καὶ ἢ καινούριας καὶ ἢ
[παληαῖς
δὲν μποροῦν μαζί νὰ κάνουν ἄλλη μία σὰν καὶ ἐμένα

**Πρὸς τὴν Δόξαν εὐσταλῆς
τάδε λέγει Φασουλης.**

Φ. — Σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' τὴν κόψη
τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή,
σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' τὴν ὄψη,
ποῦ σὰν Λάμια μὰς θεωρεῖ.

Ἄπὸ κόκαλα βγαλμένη
Ἡρακλήθων γερά,
γαῖρε χαῖρε, ξακουσμένη
καὶ πανόμνητη κυρά.

Ἐκεῖ μέσα, Μανταφιόρα,
κατοικοῦσες φλογερή,
καὶ ἔπεριμένες τὴν ὥρα
νάβγης ἐξω βροντερή,

Καρτεροῦσες ἐκεῖ πέγα
νὰ μὰς γδάρῃς τὴν προοιὰ,
καὶ μὰς ἐσκαῖς φοβέρα
καὶ μὰς πλάκωνε σλαβιὰ.

Ἐστὸ πύρος τὸν καταρράκτη
μὲ μὴ ῥάμη περισσὴ

καθὼς σπῖθ' ἀπὸ τὴν στάσιτι
ἐπετάχθηκας καὶ σὺ.

Ἄνταρξάστηκαν Παλάτια,
ποῦ καὶ τὰ δικὰ μας μάτινα
τάβλεπαν Ἑλληνικά.

Πλὴν χωρὶς μεγάλο κόπο
καὶ μὲ τέχνη καὶ μὲ τρόπο
ἐγιναν Γερμανικά.

Σὲ γνωρίζω κ' ἄπ' τὸ κρᾶνος,
ποῦ φορεῖς ὑπερφηφᾶνος
καὶ γελᾷς ἐρατεινῇ.

Σὲ γνωρίζω κ' ἄπ' τὸ φέσι,
ποῦ σοῦ τόχανε φορέσει
Ἐθνικόφρονες κλεινοί.

Μὲ τρελλὴ χαρὰ φοροῦσες
καὶ καλπᾶν Βουλγαρίας,
καὶ Βουλγάρους καρτεροῦσες
μὲς' στῆ γῆ τῆς Ἀευθερίας.

Ἦσουν μὴ Δόξα πρώτης,
ἀετοὺς μᾶς ἐτραγοῦδας,
κ' ἔχαιρες κ' ἔχειροκρότεις
τῆ τὸς ἀλλους τῆς Ἀρκοῦδας.

Ἔγινες σωστὴ Βουλγᾶρα,
φάρος Ἐμιγρῆ Ρωμηῶν,
Φροελαῖν καὶ Μαγῆᾶρα
κ' Ὀδαλίση Χαρεμίων.

Γι' αὐτοὺς ἄματα ἰτά χέρια,
ὑπὲρ τούτων φρόνημα,
καὶ κηροῦνη καὶ μαχαίρια
φέρετε μας γ' ἀκόνημα.

Μᾶρς, τὸ βῆμα σου ταχύ,
φῶρα τὸ κουμποῦ σου,
καὶ τὰ φάσκελα βοοχῆ
πέφτανε στῆ μούρη σου.

Κι' ὅταν ὄρησες στὴν ἀλήνη
σὴν Μαινὰς πολεμική,
μὴ μόνινα φιλικὴ
διεδέχτο τὴν ἄλλην.

Μποῦμι... ἐβγήκε γὰ καλέψη
οὐδετέρω Ρωμηροσύνη,
κ' ὄπλων ἤχησε κλαγγή.

Μὰ τὴν εἶχε δασκαλέψει
μὲ μαλᾶ, μὲ σοφροσύνη,
τοῦ Βαρῶνου τὸ πουγγί.

Σὰν κ' αὐτὴ τὴ μέρα πέρου
ἐνίκησαμε τὸν Πέρση,
ἐνίκησαμε τοὺς Μήδους.

Κι' ἔκραζαν στεριαῖς, πελάγη,
πῶς ὁ τόπος ἀπὸ πλάγη
κάθε μέλλοντος ὄνειδους.

**Ὁ Περικλῆτος ὁ κουτός
τὴν Δόξαν προσφώνει κ' αὐτός.**

Φ.— Χαίρε σὺ, τοῦ πρόην Θρόνου
καύχημα καὶ χαρμονί,
χαίρε, Δόξα Περσωνί
Βουλγαρίας Ἑλληγοφάνου.

Μὲ μαχαίρια, μὲ πηροῦνια,
ρωμαλεῖα περσάτεις,
καὶ μ' Ἐπιτελῶν σπιροῦνη
τρίψεις καὶ τρομοκρατεῖς.

Σὺ γενναίους πατριώτας
καὶ πολεμιστὰς μεγάλους
εἶδες καὶ χαισιποτάς
καὶ παπάδες καὶ δασκάλους.

Ἐνδουσίασε κ' ἔμένα
τέτοιον κόλπο δυνατό,
καὶ κτυποῦσαν ἔξενον ἕνα
Ἡρακλῆδες ἑκατό.

Σὺ κατέληξες τὴν κτίσιν,
τὸν Λεβάντε καὶ τὴν Δύσιν,
μ' ἕνα μέγα γεγονός.

Κι' ἐμαχάσαντο Σωτήρες
καὶ πολιτικοὶ φροστήρες
κατὰ τῆς Ἀντάντι δεινῶς.

Καὶ στὴν γῆν τῶν Παρθενόνων,
καὶ σὲ χρώματα κ' ἔδαφη
δοξασμένων μαχητῶν.

Βοηθεῖα τῶν Βαρῶνων
ἄνοιξαν καμπόσοι τάφοι
φίλων μας καὶ προστατῶν.